

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy óra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
 szólások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 I. EMELET

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény int: zendő.

Szerkesztőt vissza nem adunk

Hirdetésekre

a kiadóhivatal veszi fel

A kiket még nem szállott meg a Szent-Lélek.

Pécs, 1896. május hó 26.

Az írás szava szerint pünkösöd után következék az apostolok oszlása, hogy hirdessék az evangélium igazságát minden népeknek.

Mig a mester köztük járt-kelt, tanítványai büszkén követték, de a mikor elkövetkezett a megpróbáltatás nehéz órája, a melyben a rémlátó hatalom a szelid lelkű isten-embert mint lázadót keresztire ítélte, szétrebbent az apostolok serege; volt, a ki elárulta, volt, a ki nyilvánosan megtagadta a Mestert, volt, aki kételkedett isteni hatalmában.

A Megváltó mártir-halállal pecsételte meg tanítását, s ez a dicső, magasztos példa nemhogy nagyobb buzgalomra, az isteni tanítás erélyesebb terjesztésére serkentette volna a tanítványokat, ellenkezőleg rémülettel tölté el csüggedt lelkeiket, elrejtőztek az emberek tekintete elől, hogy a hatalom létezésükről se tudjon, mert emberi gyengeségükben a saját személyük biztonsága kedvesebb volt előttük az isteni Mester tanításánál.

De pünkösöd napján megjelent köztük a Szent Lélek; megvilágosította elméjüket, felvértezte szíveiket s a remegő bujdosókból egy csapással lelkes apostolok, félelmet nem ismerő hősök váltak, a kik levetkezve minden emberi gyarlóságot, egyedül szent hivatásuknak éltek, hirdették a világ minden részén az evangéliumot.

Vajjon mikor száll majd le a Szent Lélek a mi pártunk apostolaira?

Volt nekünk is mesterünk, a kit dicsőség volt követni, ő is martiromságot szenvedett dicső tanításáért; elköltözött körünkől s a tanítványok még mindig hasztalan várakoznak a Szent-Lélekre, ki a gyarló apostolok buzgalmát egyedül az igaz evangélium, Magyarország önállóságának és függetlenségének hirdetésére irányozná.

Akadtt a mi apostolaink közt is áruló, csakhogy Judás végzete még nem teljesedett be rajta; voltak, a kik megtagadták a mestert s alig várták, hogy kiszenvedjen, siettek tanításának lábball tiprásával személyes gyűlölködésüket szabadjára bocsátani, hazug ürügyek alatt szakadást idézni fel a hívők között; vannak, a kik elvesztették hitüket, bizodalmaikat a mester tanításának elterjedésében s érvényesülésében; ezek csüggedtek, összetett kezekkel nézik a duló visszavonást s várják a végromlást, mely hazánk evangéliumát végkép kitörli az elvakult apostolok lelkéből.

Pünkösöd ünnepe elmúlt, de a Szent Lélek nem jelent meg; az apostolok az evangélium egyértelmű hirdetése helyett egymással marakodnak s azon örülnek, ha minél több sarat dobálhatnak egymás fejéhez; a hívők szervezése helyett egymást gyanusítgatják a pogányok- és publikánusokkal való trafikálással.

Hát nem félnek azok az apostolok, hogy a léviták el találják őket kergetni

egymás ellen való személyes háborúságaikkal egyetemben s olyanokat ültetnek helyükbe, akik nincsenek eltelve egymás iránt való keserűséggel, hanem összefogva csak azon fognak munkálkodni, hogy a mester igéje testté válják.

Tudja mindenki, hogy küszöbön a megpróbáltatás ideje, csak a vak nem látja, hogy pártunk, a magyar nemzet szent eszményeinek letéteményese, mint bomlott kéve fog szerte hullani, ha a választásokba nem mint egységes kompakt párt megyünk bele, ha a választókat fegyelmezett sereggé nem tömörítjük, hanem átengedjük szabad prédául a nyáját környékező farkasoknak: mégis folyton ujjabb és ujjabb elválasztó árkokat huznak az egyesülés megakadályozására; a pártszervezésre pedig senki sem gondol s ha az apostolok egyike másika a választókhoz fordul is, nem a függetlenségi elvek mellett való kitartó küzdelemre hívja fel őket, hanem a másik pártárnyalatra agyarkodik s veri a mellét, hogy csak ő az elvű hazafi s a másik árnyalata a függetlenségi pártnak veszedelmesebb a hazára a kormánypártnál vagy a néppártnál.

Pedig ha valaha, úgy most lett volna kedvező alkalom pártunk gyarapítására s elveinknek legalább részben való keresztülvitelére.

Hisz nincs magyar hazafi, a ki ezeknek az elveknek magasztos voltát tagadni merészelné, csak azzal az ellenvetéssel találkoznak mindig, hogy azokra nem esküdhetik aktiv politikus, mert utját állja

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Egy homályos történet.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Lakott a mi utcánkban egy viseltes nő, a kit csak úgy hívtak: Kati. Nagy, csontos, vállas, lompos fehérszínű volt. Idősnek lehetett tartani durva, felboronált sárgafeketés arcéből, de fiatalnak dus, kemény barna haja s ragyogó szemei miatt.

Mindössze keveset tudok róla s mégis sokszor van eszemben. Aki látta, nem felejté el hamar. Gondatlanul öltözött a mellett, hogy szegényesen s nem is volt elég szemérmes a ruházkozásban. Egy ingvállban, egy vásott rokolyában, kalap, vagy keszkenő nélkül, eljárt cipőkben, kezében kötéssel, sétált itt a házak előtt le és fel órákig. Épen semmi tiszteletreméltó nem volt rajta, s aki elment mellette, mégis köszöntötte. Ha nem a rongyos Katiról beszélnek, azt mondanám, hogy tekintetében méltóság volt, amilyentől a gyermekek megbetegesznek.

Egyszer ide költözött, akkor nyár volt. Egy hitvány kis lyukat bérelt magának, melybe tán bejárt az eső, de a szél bizonyosan. Felette kevés holmit hozott és igen

hitványakat, de közöttük egy faragványos, gyöngyházás, tükrös régi képrámát — egy női arckép volt benne — mely többet ért, mint az egész putri.

Még tán az nap megindult ismerkedni a szomszédsággal. Végigjárta az utcákat s megszólított mindenkit. Egész vallatás volt ez az ismerkedés: — Maga ki? kérdezte érdes durva hangján utcánk törzslakóit — magáé ez a ház? vette vagy kapta? van felesége? szeretik? hát gyermekei?

— Miért nincsen gyermeke? — riadt arra, a kinek nem volt. Mind elszörnyűködünk e neveletlen modor felett. Micsoda kiállhatatlan nép ez! Borzasan durva, időtől kicserzett veres vállait s karjait mutogatva egy kékes-sárgás-szürkés köntösben mit vizsgál minket egy idegen senki? Azonban feltűnik. A kötöttű csörgött a kezében, szép fehér, gondozott keze volt és igazán mintha a nyelve is csörgött volna. A gyermekek már az első nap féltek tőle. Hevesen, szinte dühösen ölelgette az apróságokat. Attól tartottam, hogy megmarja valamelyiket.

Ő megvizsgálta mindeneket, de tőle a nevét se kérdezhették meg. Mégis valamiért tartottak tőle. Egyszer lopva benéztem az ablakán s csodát láttam. Azokkal a rongyokkal és hitvány holmikkal szoba lett a lyukból. Ott minden beakgatva, berakosgatva,

bedugolva. Csinos, lakályos szoba volt. Kati kötött, kényelmesen elterjeszkedve egy nem tudom miből alkotott diványon. Meg se mozdulva szólott ki nekem:

— Mi tetszik?

Jó napot mondtam. Megbillentette a fejét komoly kimértséggel s többet rám se nézett.

Tán a kötése után élt, mert untalanul facsargatta a gyapotszálakat. Bizonyosan élhetett volna egyéb foglalkozásból is, mert egyszer a Bagi szomszéd unokájának egy négy délceg lótlól vont fogatot rajzolt ott az utcán, térden plajbászszal, egy darab gyűrött papirosra. Határozott, jó vonalak voltak azok. — Kati tudott rajzolni, okvetlenül mindent tudott. Csak nem akart, úgy hiszem.

Kevészer járt ki az utcánkból a városba, ilyenkor nyomorultan piperézte fel magát. Néhány jobb darab ruha rajta, óságos, rég divatját mult, a többi ujjabb, de hitvány volt. — Egészen szerfölött követelne valamit az emberektől s mintha jussa volna követelni.

Senki nálunk meg nem szerette. Nem is jártabban, hogy tessék valakinek. A városban se sok ismeretsége lehetett. Egyébiránt az ő dolgait, utait nem ismertük. Egyszer egy vidéki gazdag urfi drága kocsiában látta

azok megvalósításának a birodalom másik felével kötött kétoldali szerződés, a melyet mi egyoldaluan meg nem másíthatunk, fel nem bonthatunk.

Nos, itt van most a törvényes alkalom, hogy hazánk önállóságát és függetlenségét legalább a közgazdaság terén visszaszerezzük. Az Ausztriával kötött vám- és kereskedelmi szerződés, a közös bankszerződés lejárnak, a „birodalom másik fele“ ezeket a szerződéseket fel is mondotta. mert Ausztria nem hajlandó ezeket megújítani, ha csak még az eddiginél is nagyobb mértékben nem hagyjuk magunkat kiszípoloztatni.

A kormánypárt a helyett, hogy két kézzel kapva az alkalmon hazánk közgazdasági emancipálására, kijelenti, hogy ragaszkodik a közös vámterülethez és bankhoz s csak ha megegyezés semmi áron nem jöhetne létre, volna hajlandó külön vám-sorompók és önálló nemzeti bank felállítására, vagyis más szóval közgazdaságunkat csak akkor rendezné be a magunk kezére, ha a szomszéd ebrudon dobna ki bennünket a közös gazdálkodásból.

Hát a ki még ez után is azt állítja, hogy a függetlenségi párt gazdasági programja nem aktuális és meg nem valósítható: annak a józan ember egyszerűen a szemébe nevet és elfogadja a mi programunkat.

De a közjogi program megvalósításának utjából is egymás után tisztulnak az akadályok, mert hisz Ausztriában mind sürűbben s mind erősebben emelkednek hangok, a melyek a perszonál uniót követelik, a mi megegyez minden magyar ember legfőbb óhajával, csak a magyar kormánypárt tekinti az 1867-ben alkotott realuniót „ne nyulj hozzám“-nak, a melyen változtatni nem szabad s a melynek áldásait a kvóta arányával növekvő mértékben érezzük.

Nos, ha a kormánypárt a tálcán hozott közjogi önállást elutasítja, ez sem fogja a becsületes magyar közvéleményben a vizet az ő malmára hajtani, hanem ter-

jedni fog a függetlenségi párt programjának megvalósíthatásába vetett bizalom.

Mindezeket a kedvező alkalmakat azonban a párt apostolai elszalasztják, mert főtörekvésük nem elveink diadalra juttatása, hanem egymásnak minél alaposabb elpáholása.

Mi pedig, jámbor választók idekűn a vidéken, a kik nem a személyes dicsőséget, hanem a haza javát tartjuk a politikai pártok végcéljának, buzgón imádkozunk az egek Urához: „Küldd le Uram apostolainkra a Szent Lélek malasztját, hogy felismerjék a veszedelmet, a mely veszedekésükből kifolyólag a rájuk bízott hagyományt fenyegeti, mert különben, bizony Isten, elpusztulunk!“

H i r e k.

Pécs, 1896 május 26.

Pünkösdi tragédia.

Pünkösdi hétfőjén a délutáni órákban egyik kávéház előtt nagy csomóba verődött a tömeg. Pipázó öreg urak, cigarettás ifjak, szájtató gyerekek bámészkodtak ottan.

Az előbb egy elegáns öltözött ifju távozott a kávéházból olyan vérvörösré dagadt arccal, mint valami léggömb.

A dolognak, mint önök bizonyára gyanítják, előzményei is voltak. Még pedig igen kedves előzményei. A kávécsinos kis felesége, egy tűzről pattant, koromfekete haju, bogár szemű menyecske állandóan ott mosolygott a kasszatrónuson, az ablakkal szemben. A menyecske egy kávéadinasztia sarja volt, aki gyermekkorától magába szívta a kávé-tradíciókat. Tudta, hogy annak, aki a kasszában ül, mosolyognia kell, mosolygott hát reggeltől estig, mosolygott rokonra, barátokra, vendégre, idegenre egyaránt, mosolygott azzal a bizonyos buzditó szíveséggel, amely a vendégeket knikebein és konyak megrendelésekre szokta csábítani.

Ez a mosoly megtévesztette a mi fiatal és elegáns barátunkat. Minden délután kettőtől fél négyig ott ült a füstborította helyiségben, szemben a fekete asszonyka ördögien pikáns mosolyával, alig husz lépésnyire a boldogságtól. Rövid három hét múlva tizenkilenc lépést elsikkasztott ebből a távolságból.

félrelépett s muttatta a nagyságos urnak az utat.

Deé ur nagy nyugtalansággal tekintgetett körül, hogy nem látja-e valaki, zavarában megemelte a kalapját és elment.

Ennyi volt az egész. Kati, mintha semmi se történt volna, kötött és járt tovább, úgy láttam azonban, hogy egyszer utána tekintett. A szemei felragyogtak s beharapta az ajkát.

Megvallom, én is olyan ügyetlenül összezavarodtam, hogy egy percre összetévesztettem a személyeket s úgy tetszett, hogy Kati valami nagyságos asszony s Deé ur egy lompos koldus. Mindenesetre Kati az erősebb.

Néhány nap múlva a nagyságos Deé ur szobaleányát, egy pisze, pösze, gyikszemű lányt láttam Katinál. Bizonyosan a Nagyságos ur havi könyöradományát hozta. Azonban tán tévedtem, mert a leány igen sok ideig suttogott Kati-val s nem adott neki semmit, sőt átvett tőle egy összehajtott papirost, a mi úgy nézett ki, mint egy levél. No hát az furcsa lenne, ha Kati küldene valamit egy olyan gazdag urnak, vagy a feleségének, egy született szép báró hölgynek.

Mindez a sok urakhoz való surlódás gyanussá tette Kati-t az utcánkban. Galamb szeretkezik a kigyóval? Egér a macskával? Nyul a kopóval? Szegény pajtása a szegény. Ez a Kati valami gonosz lesz. A szomszéd-

Odaállt a kasszához és udvarolt. Ő mind fokozódó hévvel udvarolt, a menyecske pedig sohasem változó jóindulattal mosolygott a szemébe. Alfréd ur megtette azt a bolondságot, hogy mindennap egy rózsát adott a szép asszonynak három hatalmas sóhaj kíséretében. Az asszony elfogadta a rózsát, de a sóhajokat föl se vette. Csak mosolygott tovább...

És ekkor Alfréd elkövette azt a még nagyobb ostobaságot, hogy abban az időben, amikor tudta, hogy a férj a kávéházban, a menyecske meg odahaza van, berontott a kávécsinos szentélyébe. Azt, hogy „berontott“, ne tessék szószerint venni. Alfréd szepegve lépett be az ajtón. Az előszobában találta a szép asszonyt. A menyecske mély negligzában, Alfréd pedig mély zavarban volt. A szép kávécsinó végre mosolyogva megkérdezte Alfrédet, hogy mit kíván, és ez a mosoly visszaadta Alfréd bátorságát. Térdre borult és szerelmet vallott.

Kurz ur éppen ebben a pillanatban ment el a kávécsinos földszinti ablaka előtt. Kurz ur nem volt házasságok megbontója. De ezt még sem nézhette tétlenül. Elszalad a kávéházba, a hol a tulajdonos nyugodtan kaláberezett két vendéggel.

— A maga feleségének éppen most vall szerelmet egy fiatal ur.

— Hol? kérdé ijedtében a kávécsinos.

— Furcsa! Maguknál odahaza. Felelte Kurz ur.

A kávécsinos erre fogta magát és hazafutott. De késő volt. Alfréd kiugrott az ablakon.

Alfrédot a megzavart tété-á-tété nem bántotta. Nyugodtan lépett hát pünkösdi hétfőjén a kávéházba.

A tulajdonos mosolyogva ment elébe. Üdvözölte, maga hozta neki a kávé-t s beszélgetett vele.

— Hol vásárolja maga a fehérneműjét, Alfréd ur.

Alfréd gyanútlanul válaszolt, hogy az Alt és Böhmnél.

— U—u—u—ugy?! Akkor hát ez a kendő is onnan való?

Ezzel kihuzta a zsebéből Alfrédnak a csinos aszurszegesű kendőjét és a hátra tártorodó ifjut igen sokszor egymásután tetteg bántalmazta.

Amaz elegáns ifju, aki a kávéházat olyan vérvörös arccal hagyta el — Alfréd ur volt.

Nagy szomszéd, a fazekas. Tulajdon ez a mi viselkedés Katink volt. Megállította a fogatot.

— Hallja — kiáltott Nagynak, átnyujtva egy csomagot — ezt a holmit hazaviszi s megőrzi, a mig érte megyek.

Az a holmi súlyos volt. Nagy fazekas, iparos polgár és nem napszámos, mégis haza vitte szó nélkül. S bizony nem merték felbontani, hogy megnézzék mi van benne.

Ez a hintó, meg egy párbeszéd, a melyet hallottam, nagy zavarba ejtett Kati iránt.

Egy gögös nagyságos ur lakik a piacon, a ki meg se látja a szegény embert. A szegleten a rác Bogdán háza előtt meglátta Kati-t, ki úgy egy ingvállban, borzasan, kötéssel a kezében csavargott az utcán.

Deé nagyságos ur úgy megrettent tőle, mint akármiféle közönséges ember.

— Itt vagy Kati — hebegte — mily véletlenség; rég nem láttalak.

— Akart tán? — vetette oda ridegen, kicsinylőleg Kati — örvend rajtam.

— Sajátságos, sajátságos — mondta Deé ur — az ember életének az utai... hogy eltelnék a napok... sajátságos, váratlan.

— Nos — kérdezte Kati s felrántotta husos veres vállait — kíván valamit? Aztán

ság nem a koldusságában visszahuzódót, tartózkodót, a büszkét látta benne. Gyanakodott rá s utálni kezdte. Ki nem tértek előle, nem köszöntötték s gyermekeiket elparancsolták tőle az anyák. Miért? Tűrheterlen egy olyan rejtély, mint ő, a mi utcáinkban. Menjen az urak közé.

Kati meg se látta ezeket az apró agyarkodásokat. Az idő úgy is ősz felé fordult, az ingvállban tett sétákkal felhagyott. Otthon ült, csörgette a kötötűket. Napközben csak az ecetgyáros zsidó 11 gyermeke közül való igen szeplős, hirtelen veres, piszkos kis Sárrikával ha váltott vagy egy szót, aki lejárt hozzá, segíteni egyber-másban.

Am észrevettem, hogy esténként egy párszor valaki járt Katinál. A Deé nagyságos ur pisze szobaleányát a Kati kapujában láttam két izben. Várt valakit jönni, vagy menni? nem tudom. Kémkedve tekintgetett többször szét az utcán. Néhány szavát is hallottam, mire a Kati durva reszelős hangja felelt az udvarról.

Most nem rég egy szombat napon történt valami.

Délután néhány hópehely szállongott s olyan hirtelen este lett, hogy az én verebeim itt felettünk a padláson alig tudtak elhelyezkedni éjszakára. Kopogtak, csipegettek bomlottul. Felgyújtották az utcán a lámpá-

Napirend 1896. május 27-én.

Naptár: szerda, május 27. — Róm kath.: Magdolna. — Prot.: Lucian. — Görög-kel. (május 15.) Pákom. — Zaidó: Sivan 15. — Nap két 4 óra 4 perckor; nyugszik 7 óra 25 perckor. — Hold két 8 óra 52 perckor este; nyugszik 3 óra 42 perckor éjjel. Holdtölte este 10 óra 57 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 19-8 Celsius fok meleg; légnyomás 753. Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerinti: helyenkint csapadék, enyhe idő várható.

— **(Piros pünkösöd.)** Utána vagyunk piros pünkösöd két ünnepének is, a mely azonban nem mindenben felelt meg várakozásunknak. A szép idő nem tudott állandó maradni s nagyban rontotta az ünnepi hangulatot. Pedig az utcákon csakugy hemzsegett az ünneplő publikum; délelőttönként a templomok zufolva voltak, délutánonként pedig a kirándulóhelyek népesedtek be. Templomainkban mindkét napon ünnepélyes istentiszteletek voltak s ezek közt a székesegyházi ünnepi misét és szentbeszédet vasárnap Troll Ferenc dr. káptalani helynök mondta.

— **(Diákok hangversenye.)** A lezajlott millenniumi ünnepek után városunkban a közérdeklődést most a gimnáziumi diákok hangversenye foglalja le. Bitter Illés tanár fáradságot megvető, csodával határos kitartással buzgálkodik, naponként órákon át, az ifjúsági ének- és zenekar begyakorlásával, szavaltatok kihallgatásával, hogy a jótékony cél felkarolására hajló művelt közönség kifejlett műizlését kielégíthesse. Ezzel kapcsolatban örömmel regisztráljuk, hogy az első sorok már mind lefoglaltak s e mellett a nagylelkű felülfizetésekől is szép összeg folyt be. Mindazonáltal kívánatos, hogy a hangversenyen részt venni akarók a jegyek biztosításával ne késsenek, miket máától kezdve már Valentin könyvkereskedőnél szerezhetnek be. Ez annnyival is inkább óhajtható, mert még több oly dologra nem áll fedezet rendelkezésre a szegény sorsú diákok részére, mi a Budapestre történő felrándulásra nélkülözhetetlen, szerény igényű szükségletek kielégítésére elégséges volna.

— **(Jótékonyág hitelbe.)** A tél egyik szánalmas szenzációja volt az a hatalmas pöz, melylyel agilis kultuszminiszterünk, Wlassich Gyula az ország színe előtt, a hivatalos lap hasábjain köszönetet mondott Karola kisasszonynak, a Somossy-mulató tiszteskoru divájának azért, mert egy csomó iskolásgyermekeket karácsonyra meleg ruhákkal

látott el. A kultuszminiszteri köszönet kissé megbotránkoztató is volt és a sajtóban erőlyesen tiltakozó szavak hangzottak fel. Időközben azonban a hirhedt artistáné más mezőkre távozott, így aztán vége szakadt az egész nevetséges históriának. A kegyelmes ur itthon üzte tovább a közéleti erkölcsöt magasabb kultuszát, Karola kisasszony pedig valamelyik bajorországi chantant-ban énekelgette a Tarara bom de ay-t és a Margarétát. Ámde a tisztelt művész itt nem jól érezte magát, visszakivánczolt az ő kedves Budapestjére, a hol nemcsak a habituék, hanem a miniszterek is megbecsülik az ügybuzgó orfeuménekesnőket. Haza jött és hogy itt ismét szenzációval vonuljon be a nagyszó-utcai „művész hajlék”-ba, eljegyeztette magát valami nyujtóművészszel, vagy légtornászszal. Ugyáltszik, nászutra készülhetett a boldog új házaspár, mert az ifju menyasszonyt nagyon megrohanták hitelezői, attól félve, hogy hirtelen, mint már annyiszor, ismét elröpül orruk előtt a drága énekes madár. E hitelezők sorában van egy, a kinek a követelése talán nemcsak Karola urhölgyet érdekli. Egyik fővárosi ruhakereskedő ez, a ki a VI. ker. járásbírósnál perelte be a divát 200 frt erejéig. Ez a 200 frt azoknak a gyermekruháknak az ára, melyeket Karola nagysám a télen hitelbe vásárolt a felruházandó szegény iskolás gyermekek számára. A kereskedő azzal indokolja meg keresetét, hogy a művész nő férjhez ment egy artistához és így soha sem tudhatni, hogy mikor követi férjét, a ki foglalkozásánál fogva nem bírhat állandó lakással. Ezek után pedig nem csodálkoznánk, ha most már a kegyelmes ur is keresetet indítana a lelkes művész ellen és vissza akarná tőle perelni annak a bizonyos magasabb kultuszának a szent nevében adott elismerő köszönetét.

— **(A városi díszbanderium bemutatkozása.)** A város társadalmának minden rétegében élénken nyilvánuló óhajtatásnak felel meg a június 8 ki díszfelvonulásra a fővárosba küldendő díszbanderiumunk, a mikor elhatározta, hogy a város közönsége előtt teljes díszben és felszereléssel bemutatkozik. Kedvező alkalmul szolgál erre a bemutatkozásra a banderium által meghordozandó városi zászlóra a pécsi jótékony nőegylet által himeztetett gyönyörű szalag ünnepélyes átadása. Június hó 1 én, hétfőn, délutáni 6 órakor ugyanis teljes díszben felvonulnak a városi díszbanderium

tagjai a városi zászlóval a Tettyére, a hol a nőegylet elnöknője sajátkezűleg adja át és köti fel a zászlóra a pécsi hölgyek ajánlódát, a művészi kivitelű szalagot. Az érdeklődő közönségnek tehát jó alkalma lesz es ünnepélyes aktusnál gyönyörködni banderiumunk levontéiben és személyesen meggyőződhetni róla, hogy odafelel a sok fény és ragyogás közepette is becsületére fognak válni a városnak, a mely régi jó hírnevéhez méltó képviselőkre akadt bennük. — Kedvezőtlen idő esetén a bemutatkozás a zászlószalag ünnepélyes átadása június 2 án, kedden d. u. 6 órakor fog végbenni ugyancsak a Tettyén.

— **(Pécsi tanárok Budapestén.)** Ifjúságunk iránt való gondoskodásból városunk két középiskolája két tanférfit bizott meg, hogy a tornaversenyre felránduló ifjúság kellő elhelyezése, ugy ellátása és a látni valók programmszerű beosztása tekintetében az ottani intéző körökkel érintkezésbe lépjenek. E célból, amint már jeleztük, dr. Ágh Timót főgimn. és Körösi Henrik főreális. tanárok küldettek ki, mely küldetésükben minden igényeket kielégítő megállapodásra jutottak. A pécsi ifjúságot nagy előszeretettel hivta meg a bajnok utcai iskolába szállásra annak igazgatója: Szóke István, mely intézetnél a fiuk kíséretében felránduló hat tanár is nyer elszállásolást. Azonkívül az étkezésre, kiszolgálásra nézve is a legelőnyösebb feltételek mellett igen jutányos ár lett megállapítva. A kiállításról eltekintve megnézik Feszty körképét, a poklot, Ecce homo, Munkácsy legújabb művét stb. Mindezt a kedvezményes árak kikötése mellett úgy, hogy a növendékek a bekívántatott összegben felül semmi nemű megterheletésnek nem lesznek kitéve. E vivmány mindenesetre a megbizott két tanár tapintatos és körültekintő fáradozásának eredményeül tudható be.

— **(Szakadás a szocialisták közt.)** Pünkösöd hétfőjén szocialista kongresszus volt Budapestén, melyen legfőképp azon veszekedtek, hogy a szocialisták közt kitört szakadást miként lehetne meggátolni. Sok zenebona után e célból egy bizottságot is választottak, a melyben a pécsi szocialisták is képviselve vannak, mindazonáltal Marmorstein Henrik épen az itteni szocialisták nevében azt a kijelentést tette a kongresszuson, hogy ők nem fogják anyagilag segíyezni a központi pártvezetőséget.

kat; szél kerekedett s a gyertyánfa száraz levelei zörögtek. Igen zajos este volt. Egy bornyu a Bagi szomszéd udvarán szörnyen panaszkodt valamit az anyjának, az anyja viszont szörnyen vigasztalta. Erre több kivasz méltatlankodva ugatott.

Hazafelé tartottam. A mi utcánkba fordultam, majd leültött a sötétben egy kocsi. Hol jár itt a kocsi? S miért nem gyujt lámpát? Titkol valamit? Bosszusan hallgattam, mint csattognak a kerekek. A kocsi nem ment messze. A Maros mellett a berek szélén állott meg.

Finom permete ütődött az arcomhoz. A szél csipni kezdett. Siettem. Elhaladtam a régi ház előtt, a hol a kisértetek laknak. Omlatag, vén épület; a bogarak, egerek s tanyátlan madaraké. No meg a gonoszé. Így tanultam gyermekkoromban. De most alszának. Az ő virradatjuk az éjjel. Nekik való éjjel lesz ez.

Azonban mintha valami csodálatos hangot hallottam volna dudorászni. Nyugtalanított. Mély, kellemetlen, sem gyermek, sem női, sem férfi hang. Vig dallamra panaszos hang, némileg a segélykiáltáshoz, egy cseppet gajdult ember danájához hasonló. Körülnéztem. Senki. A mit hallottam, mind érthetőbb lett. Rég-rég a sánta szabó szokta énekelni gitár kíséret mellett:

„Vadászat, szerelem, a jó bor,

Férfiakkal fog kezét.

Csapjon fel mi közénk, ki bátor...“

Majd felkiáltottam. Kati dudolt. A fogai közül szürte a hangokat. A kapcábé nagy butykóján ült.

— Ejha szomszéd — szólított meg — de siet.

— Csuf az idő.

— Csuf ez? A virradat se szebb...

Érzem a természet erejét körülöttem; hallja a szelet?

Azt hittem, részeg a Kati. A nyájas, derült hang egyáltalában nem illett hozzá. Fel se tettem róla, hogy dudorászni tudjon.

— Nem szeretem azt a gyáva napfényes időt, ez nekem való. Érzem, hogy gas birkózom vele, a verőfény megcsal s beteggő tesz. Bocsánatot kérek, hogy megszólítottam s feltartóztatom, de igen jól esik beszélnem. Igen elhagyatott vagyok s nagyon rég nem voltam ilyen boldog.

— Nagyon vágytam a mai napra, oh rég, milyen rég! s szeretnék szüntelenül beszélni. Ne szégyelje kegyed, hogy megszólítottam. Senki sem lát...

A kissé vad és keserű árnyalattól eltekintve, olyan válogatottan beszélt, mintha ő Kati, egy delnő volna s engem hódolóját a fényes szalonban kényelmes karszékekkel kínálna. Sőt kissé pikáns ize volt annak, mikor biztosított, hogy: senki sem lát. Nem

vád vagy panaszképen hangzott. Nem tudtam válaszolni. Haboztam, ha induljak-e? Ekkor Kati felütötte egyszerre a fejét s kérdezte:

— Nem hall lépteket? A szemem bizony úgy fénylett a sötétben, mint egy macskáé. Felugrott. Erősen, idegesen megkapta a karomat, hogy sajgott.

— Jön valaki — sugta elváltozott hangon — várjon...

Szerettem volna menni. Sietve közeledő lépteket hallottam. Kati előre nyujtott nyakkal figyelt. Félre vonultam. Valaki a kapuig ért.

Ütés a hogy koppan, úgy szólott a Kati hangja:

— Én vagyok Bedő Katica. Csak én hivattam. Fizetni akarok. A régi tartozást tudja. A felesége, a báróné megcsalja, mint a hogy maga csalt meg engem... Lenési magát, mint a hogy maga szégyelt engem, mikor ur lett. Szenvedtem, hitvány lettem — szenvedjen... Ott benn az én szobámban ölelkezik a felesége, a bárónő, egy urfival, aki rangjabeli és fiatal. Én csábítottam rá, én csaltam ide, én stüllesztettem le, én; elhagyott mátkája, Bedő Katica. Csak azért tértem még egyszer vissza. Boldog vagyok. Nézze meg, kinlódjék; im nyitva az ajtó...

Soha nem láttam többet a Lompos Katit.

Petelei István.

— **(Millenniumi ünnepély.)** A dombóvári róm. kath. népiskola — a tanulók közreműködésével — május hó 31-ik napján, egyrészt, hogy halált adjon Magyarországnak, másrészt, hogy a gyermekek szívét, lelkeit a magyarok dicső múltjára való visszaemlékezés által a hazaszeretethez mindinkább megerősítse, „Millenniumi ünnepélyt” tart, melyre a meghívókat most bocsájtotta ki a rendezőség. A délelőtti ünnepély kezdete reggel 8 órakor. Délután 3 órakor kiindulás a „Sziget-erdőcské”-be, hol a gyermekek számára hasznos és szórakoztató mulatságok rendeztetnek. Alkonyatkor zenészenével fáklyásmenet tartatik.

— **(Rémhír.)** A városi tanács nem a legkedvesebb meglepetésében részesítette pünkösdi ünnepére az adózó polgárokat. Azzal a rémhírral rontotta el az ünnepüket, hogy a folyó évi közadók második részletének befizetési határideje április 1-én, illetve folyó hó 15-én lejárt, így tehát most már siessen mindenki befizetni a hátralékait, nehogy megszerencséltesse házáat a végrehajtó. Még pedig az ez év első és második negyedére eső mindennemű állami, városi és utadói, nemkülönben illetéki és bélyegcsontkötési adó is befizetendő a legrövidebb idő alatt, a pár sossal előbb említett mélyen és retteggel tisztelt hivatali közeg különbeni látogatásának kilátásba helyezése mellett.

— **(Szabadalmazott sebeshajtás.)** Épületes és megbotránkozató jelenetnek voltunk tanúi pünkösdvásárnap délelőtt. Amint a király-utcáról, a Széchenyi-térről, a plébánia-templomból, egy szóval a városnak csaknem minden részéről hazafelé siető ünneplő közönség megtorlódtok sokasága az utcaátjárókon szétoszlani kezdett, a király-utcaból sebes trappban jött ki a mozgópostás összeszedő postakocsi s bár szabályrendelethez el van rendelve, hogy az átjárókon lépésben kell hajtani a lovakat — az esetleges szerencsétlenségek kikerülése végett — mégis sebes trappban törtetett a postakocsi a néptömeg közé. És a mikor a király-utca sarkáról az egyik városi rendőrbiztos figyelmeztette, hogy lassan hajtsanak a nép között, a bakon a kocsis mellett ülő postaszolga így szól le hivatalos arroganciával: „Akkor két órára se leszünk készen!” És csak tovább vágatott a postakocsi a tömeg között s az emberek félve néztek fel arra a bakon ülő nagyhatámaságra, hogy vajjon ki lehet az. A sarki rendőr be is jegyezte a nevét a nagy urnak a noteszébe: **Mészáricsnak** hívják s mi ezenel derék póstaigazgatónk figyelmébe ajánljuk őt — megérdemelt „kitüntetés”-re!

— **(Millenniumi ünnep Sásdon.)** Sásdon szombaton tartották meg a millenniumi ünnepélyt, még pedig a legszebb sikerrel, mely siker elérésében a főérdem **Gundy Miklós** esperesi plébánosé, aki a legnagyobb buzgalommal munkálkodott az ünnepnek minél fényesebbé és emlékezetessé tételében. Az ünnep reggel kezdődött, a mikor is Sásd és a szomszédos községek iskolásgyermekei, majdnem 500-an, ünnepi misét hallgattak aztán pedig a templomtérre iskolai ünnepélyt tartottak. Az ünnepély után az erdőbe vonultak az iskolásgyermekek és nagy néptömeg is s ott nagy népmulatság volt, melyen a hőgyészi cigánybanda szolgáltatta a zenét s mely késő estig eltartott.

— **(A ki nem tudja, hogy meglópták.)** **Gölcser Anna** és **Marsics Mari**, két kis leány, az egyik tíz, a másik tizenkét éves, de azért már is kieszték azt a módot, hogy miképp tegyenek szert egy kis potya fehérneműre. Közös erővel összefogtak, s házról-házra jártak szombaton az esti órákban s kiadván magukat szegény árva leányoknak, összekoldultak egy pár fillért. Bementek aztán a Löwy féle palotába, a hol

egy konyhába nyitottak be. Ott vasalt valaki, a vasalóasztalon vagy hat pár szép fehér harisnya feküdt, de senki sem volt a szobában. A két leány egyet gondolt és eltüntetve a hat pár harisnyát, kijöttek a palotából. Az ajtóban azonban meglátta őket egy rendőr: az egyiket nyomban nyakon csipte, de **Gölcser Mari** elszaladt s hogy utat veszítsen, befutott az üldözésére siető másik rendőr elől a **Nepomuk-utca** egyik emeletes házába, fel az emeletre. Onnan hozta le a rendőr és vitte be a városházára, a hol aztán megmozdítván a két leányzó, meg is lettek találva náluk a lopott harisnyák. Ekkor a **Löwy-palotába** felment egy rendőr s ott a meglóptott vasalónő még nem is tudott a lopásról semmit, mikor már a kezében is voltak az ellopott harisnyák. A két tolvaj leány a börtönbe kerül; a lakosságot pedig óva intjük, hogy az ilyen álkoldus apró jómadarakat utasítsák ki a házaikból, mert az ilyenek kol-dulásuk vége legtöbbször lopás szokott lenni.

— **(A jogászok)** táncestélyüket szombaton, május hó 23-án, tartották meg a **Vigadó** összes helyiségeiben. E táncestély volt az iskolai évben az utolsó, melyben jogászaink bucsút vettek a pécsi szépektől, s mintegy kedves emlékek megörökítésére iparkodtak is derék jogászaink a szép számban egybegyűlt közönség közt a jókedvet fentartani, melynek legfényesebb bizonyítéka volt, hogy a közönség csak 4 órakor reggel kezdett osz-ladozni, egymásnak „jó reggelt”, illetve „jó éjt” kívánva. Kiküldött tudósítónktól a következő hölgyek névsorát vettük át: **Opris Angi**, **Szily Böske**, **Radocsi nőv.**, **Fekete Irma**, **Driesz Frida** (Pécsvárad), **Kindl Gizella**, **Szántó Etelka**, **Razgha Ilona**, **Némethy Mariska**, **Kristóf Vanda**, **Trixler Aranka**, **Stern Ilona**, **Löbl Terka**, **Orf Olga**, **Asztalos Lujza**, **Sziederth nőv.**, **Dedinszky Olga** (Székesfehérvár), **Hirsch nőv.** (Pécsvárad), **Musong Józsa**, **Geic Leontin** (Hidas). Az első és III. négyest 30 pár táncolta.

— **(Eljegyzés.)** **Kohárita Ferenc**, vármegyénk harmadaljegyzője, pünkösdi vasárnapján eljegyezte **Nagy Jolán** kisaszonny Dárdáról. — **Steinbach Samu** vasárnap este tartotta eljegyzését **Spitzer Szidónia** kisasszonnyal, **Spitzer Sándor** helybeli kereskedő leányával.

— **(Műkedvelői szinelőadás.)** A pécsi katonai legényegylet műkedvelő társasága műkedvelő szinelőadásra készül. A műkedvelők **Szigligeti régi jó bohózatát**, a „**Liliomfi**”-t választották előadásra s már maga ez a vállalkozás is igen dicséretreméltó, mert bizony a „**Liliomfi**” egyike a műkedvelői szinelőadások legtrikábban adott daraboknak. Node mikor a műkedvelőknek olyan szakavatott tanítójuk és rendezőjük van, mint a jelen alkalommal **Bogyó Alajos**, a derék **Bogyó bácsi**, nem csoda, ha nehezebb feladatra is vállalkoznak. A szerepek mind igen ügyes kezekben vannak s **Bogyó bácsi** fáradságot nem ismerő buzgalommal van rajta az előadás sikerén, a mi már csak az ő buzgósága révén is — reméljük — nem fog elmaradni s még **Liliomfi** is, a kit **Halmi és Szellemfi**, a kit **Vizvári** szokott bravúrral kreálni, meglepő ügyességgel látjuk majd a műkedvelőktől előadva.

— **(Tisztelgés.)** Abból az alkalomból, hogy **Aidinger János** kir. tan. polgármester, mint az iskolaszék elnöke és **Majerosy Imre** főjegyző, mint iskolaszéki jegyző, a törvénhatósági közgyűlés által újból meg lettek választva, a pécsi közs. nép. és polgári iskola tanítói testülete ma tisztelgett náluk. A testület szónoka **Schneider István** felügyelő igazgató, a tisztelet és szeretet hangján magvas és elérzékenyítő beszéddel üdvözölte mindkettőjüket. A hatásos beszéd élénk visszhangra talált a megtiszteltetknél, kik a testület tagjait munkálkodásukért, hivatásos buzgalmukért nemcsak meleg elismerésben

részesítették, sőt a viszonyok követelte anyagi elismerés kilátásba helyezésével, mindegyikkel kezét szorítva bocsátották el a közel 50 tagból álló tisztelgőket, kiknél a hatóság ez elismerése, jól eső, maradandó emléket hagyott hátra.

— **(Betörő a padlásán.)** Ma reggel a papnövelde utca 4. számú házában nagy rémületet okozott a cselédség közt az a hír, hogy a ház padlásán egy ember van s a padlás belső részét elzáró léckerítést fessegeti, hogy oda behatoljon. Az embert a padlásán egyik szobalány vette észre, a ki felmenvén a padlásra, csaknem halálra ijedten rohant le onnan s remegve adta elő, hogy mit látott. Miközben a megrémült cselédség fejét vesztve kapkodott, egyik a rendőrségre, másik a szomszédba akarván futni segítségért, a padlásról egy rongyos kinézésű, házaló külsejű ember szaladt le és mielőtt még megakadályozhatták volna, elmenekült. A rendőrség értesülvén a dologról, az ügyeletes rendőrbiztos azonnal kiment a helyszínére s ott megállapította, hogy az ismeretlen tettes, egy alkalmas percben, fellopózott a padlásra s mikor előrésszén nem talált semmit, a mit elvihetett volna, neki állt egy feszítő vassal a belső rész bezárt lécajtájának s már éppen azon volt, hogy sikerül neki oda behatolni, mikor a cseléd észrevette és zajt ütött. Természetesen, ekkor azonnal menekülésre gondolt a tettenért betörő és el is inalt még mielőtt elfoghatták volna. A nyomozást folytatja feltalálása végett a rendőrség.

— **(Tanfelügyelői látogatás.)** **Salamon József**, vármegyei tanfelügyelő, — mint levelezőnk írja — a múlt hét péntekjén meglátogatta a dárdai népiskolákat. A tanfelügyelőt az iskolákban a tanítás terén általában, de különösen a magyarosításban tapasztalt szép eredmény igen kellemesen lepte meg s az ott működő tanítóknak, névleg **Retter Dezóné** és **Stefán Péternek** ki is fejezte elismerését.

— **(Sikkasztó szolgál.)** **Gara Ferenc**, herceg-szöllősi nagyvendéglős a szolgálját, **Nedelkovics Jócót** a napokban azzal bizta meg, hogy menjen ki **Albertfalura** s ott egy 50 frtről szóló szaldirozott számlát váltson be. A szolgál — mint levelezőnk írja — ki is ment el is vitte magával a számlát, be is váltotta, hanem a pénzzel — szépen megszökött. Persze, most a csendőrség keresi a sikkasztó szolgát.

— **(Vadászterületet bérlő ügyvéd.)** A kopacsi vadászterületet — mint levelezőnk jelenti — **Dreher Antal**, dárdai ügyvéd vette ki bérbe 190 frtért, egymásután következő hat évre.

— **(A fogadott leány.)** **Balla Boldizsár**, somogy megyei lelei lakosnak van egy fogadott leánya, **Huvér Irén**; azaz hogy csak volt, mert a napokban megszökött a nevelő apjától s most azzal ad dolgot a rendőrségnek, hogy kereshetik. Mint a pécsi rendőrkapitánysághoz is megérkezett személy leírásából kitűnik, a megszökött fogadott leány tizenhatéves, szőke haju, kerek arcú, karcsu termetű, csinos és fiatal leányzó. Más jót azonban hivatalosan se tudnak rá mondani, mert bizony a leány megszökésének oka a könnyelműség volt most is, a minthogy a könnyelműség vitte már tizennégy éves korában abba a szegyenbe, hogy elvesztette leányi pártját. Bár e szerint nem igen lehet benne bizni, hogy jó utra tér, a nevelő apja mégis keresteti, hogy ha valahol feltalálják, vigyék vissza hozzá, hát ha meg tudja még tartani a jó élet számára is.

— **(Elfogott tolvaj cigányasszony.)** Szombaton este 7 óra tájban egy cigányasszonyt kísért végig az utcákon fel a királyi ügyességhöz egy fegyveres községi rendőr. A rendőr magyarpeterdi volt, a cigányasszonyt pedig **Petrovics Rozinak** hívják és kétrédbeli lopás miatt került a

börtönbe épen pünkösdi ünnepére. Az első lopást Rácpetrén követte el, a hol özv. Muth Jánosné udvarába behatolt s ott az udvar hátsó részén levő présház nyitott ajtaján belopózván, onnan egy kulacsot elemelt, a mi megért vagy 1 frt 20 krajcárt. A meglopott asszony bejelentvén a lopást a csendőrségnek, ez a tolvajt ki is nyomozta Petrovics Rozi személyében; a ki azonban már ekkorra Magyarpeterden is véghezvitt egy lopást. Itt Suli György udvaráról emelt el egy alkalmas pillanatban két darab libát s azt nyomban el is adta Astyánszi Mari nevezetű jó ismerősének. Mikor a tolvaj cigány asszonyt letartóztatták, először tagadta a lopást, de mikor a lopott kulacsot megtalálták nála, annyira megijedt, hogy nyomban bevallotta a libalopást is, a miről pedig senki sem kérdezte. A lopott libákat meg is találták a fentebb nevezett asszonynál, a ki most orgazdaság miatt kerül a bíróság elé; míg az elfogott tolvaj cigányasszony a börtönben várja büntetését.

— **(Peterdi zombori igazgató.)** Szerencse kíséri, úgy látszik, a volt jeles pécsi színész Peterdi Sándor igazgatói vállalkozását. Mint legifjabb igazgatónak, sikertült — pályázat mellőzése mellett — elnyernie a téli szezonra a zombori—bajai színházat. Peterdi jelenleg Makón játszik társulatával közmegelegedésre és a közönség nagy pártfogása mellett.

— **(Lába kelt a pengőknek.)** Hergyó József, kővágószőlősi lakos, azt a jelentést tette a csendőrségnél, hogy ő nyolc forintot tartogatott pünkösdi költségül a láda fiában s most azok ime, be sem várva a pünkösdet, eltűntek, mintha csak — lábuk kelt volna. A csendőrség kivonulván panaszos házához, a megejtett vizsgálatnál úgy találta, hogy a pengőknek nem kelt ugyan lábuk,

de mégis eltűntek, nem bírván ellenállni az erőszaknak, mely abban nyilvánult, hogy valami ismeretlen jómádár egy alkalmas pillanatban behatolt Hergyó uram szobájába, ott odasomfordált a tulipános ládához s mert az be volt zárva, hát elővett egy csomó álkulcsot, szépen felnyitotta a ládát s kivé vén belőle a nyolc darab vadonatúj ezüst pengőt, azzal ügyesen odább állt, hogy ki sem vette észre. Hát ezt a tényt elfogadta Hergyó uram, mindazonáltal most meg arra lett igen kíváncsi, hogy ki volt hát az a huncutul ügyeskező impostor, aki megfosztotta őt az ő szép nyolc darab ezüst pengőjétől. Erre nem kevésbé kíváncsi különben a csendőrség is, csak hogy még eddig a pénztolvaj nyomába nem bírtak jutni s ha meg is találják, a lopott pénzt bizonyára nem lelik meg már nála, mert hisz nem azért lopta el, hogy bűjtőljön pünkösdi két ünnepén.

— **(Néptünnepély Üszögben.)** A szokásos pünkösdhétfői mulatságot tegnap is megtartotta Horváth Mihály vendéglős az üszöghegyi erdőben. A rossz, esős idő azonban az erdei mulatságnak nem igen kedvezett s a sok pünkösdi kiránduló az erdő szőlje helyett a vendéglői asztalok köré szorult, hol a Zsolnay-gyári tűzoltók zenekarának muzsikája mellett sokáig eltartott a kedélyes mulatság.

— **(Tolvaj favágó.)** Horváth József, szentgáloskéri (somogy megyei) születésű favágó, a hogy szombaton este befejezte a favágást egyik siklósi-országi kereskedőnél, szépen kivette a napikeresményét és boldog pünkösdi ünnepeket kívánva, felpakkolta az udvarban levő cókmojkját s azzal eltávozott. A házbéliek csak később vették észre, hogy a favágóval együtt az udvarban száradni kiterítve volt fehérneműek közül két

darab ing és három zsebkendő is eltűnt s akkor astán kerestették a napasámost, de már ungon-berken túl járt s még ma sem került meg.

— **(Pünkösdi illuminációk.)** A két ünnep éjszakáján több, alaposan beilluminált polgártársal gyűlt meg a rendőrség baja, kik a pünkösdi örömeire kollektíván többet ittak a sörből, borból vagy geberduasból s astán feltűnési jeleneteket rögtönöztek a holdvilágos éjszakában. A polgártársak feltűnési jeleneteiből az következett, hogy a rendőrség szépen nyakonfogta s eltűntette őket, kit a kóterba, kit a kórházba szállítván — kellő ápolás végett.

— **(Régi pénsek.)** Régi pénseknek akadtak a minap Dunassekcsőn, egy szőlőben. Schmidt János dunassekcsői lakos szőlőjét kapáltatta, miközben az ott dolgozó munkások a földből egy edényt emeltek ki, melyben mintegy ezer darab régi pénz volt. A régi ezüst pénsek, mint azt a vizsgálat megállapította, IV. Béla és V. István korából valók. A magyar nemzeti múzeum régészeti osztályába küldték fel a becses régi pénzeket.

— **(Italmérés Liptódon.)** Nem régen megirtuk, hogy Kresz József, lipódi bíró egyszeremind korcsmáros is. S hogy a pénzügyigazgatóság abbéli kérelmét, miszerint az italmérést saját házában gyakorolhassa, jöllehet az engedély csak a korcsmaházra vonatkozott, megtagadta. Kresz, a kinek szándékában volt felhagyni a korcsmával, más-ként határozott, a mennyiben az újabb árverés alkalmával ismét ő igért legtöbbet s így az italmérés jogát is ő kapta meg azzal a kikötéssel, hogy ezen jogot csak a község korcsmaépületében gyakorolhassa. Kívánhatja a község pedig annyival is inkább, mivel nemcsak a korcsmaépület, hanem tulajdon-

a nép között; mintha érezte volna, hogy mily fontoságu az idő, mely közben a haza javát intézik férfiai; azok a vezérek kikben Istene után leginkább bizott, de oly sokszor csalatkozott is! Egyesek vettek maguknak annyi bátorságot, hogy belépve a palota ajtaján, annak folyosóin ellessenek egy-két szót a tanácssteremben történekről, s avval társaiknak kedveskedjenek.

— Örvendjete, polgárok, kiált egy magas, szikár alakú férfi, kinek ünnepi köntöse alól kilátszó szurtos köténye rögtön elárulja foglalkozását, örvendjete, mert a fejedelmet a haza atyjának nevezték oda benn az urak; s a ki a haza atyja, az rátok is gondot fog viselni.

Lelkesedéssel fogadták társai a tisztes csizmadia szavát; hanem találkozott közöttük azért valaki, ki nem állott egy kérdést megkockáztatni, mely azután rögtön lehűté az örömet.

— De ki biztosít bennünket erről? Hát elfelejtették kegyelmetek, hogy hol töltötte a fejedelem gyermekéveit, s nem látják, hogy minél tovább tart a háboru a némettel, annál inkább vesztí kedvét, s végre is meg kell hódolnia, s akkor ismét német katonákat kell fogadnunk házainkba, kiktől mentsen meg bennünket a jó Isten.

Éppen jókor érkezett egy új jövevény, hogy a figyelmet magára vonja, s így megmenté a reménytelen hazafit elkészerített társai haragjától; de egyszeremind olyan hirt hozott, mely ellensúlyozta a felmerült kételkedést.

— A rendek elfogadták a fejedelemmel a hitlevél

bátorították, buzdították egymást a honfiak, minden titkolózás dacára is felismerve egymás arcán a reménytelenség vonásait. Valóban szükségük volt e buzdításra.

A nagy szomorujáték vége felé közeledett; szereplők ereje mindinkább fogyott, csökkent, s már már meglebbent a függöny, hogy legördülve, hosszantartó sötétségbe burkolja a véres színpadot, mely nyomasztó homályból csak az elnyomottak jaja hangozott ki. A Habsburgiak győzték fegyverrel, pénzzel a Rákóczi lelkesült híveinek önfeláldozása ellenében; ott ezer állt ellen egy itteni maroknyi hőnek, s ha a halál angyala lángpallosával megjelent felettünk, azoknak sorait mindig új harcosok töltötték be, mint a nagy világhódító halhatatlan seregét, a szegény honfi pedig egymásután látta elhullani maga mellől társait, míg végre egyedül maradt, jobbában vértől csepegő szabályjával, baljában a megtépedt, csonka trikolorral. Az emberek, kikben bizott, hűtelenül megszegték ígéretüket; kihez folyamodott volna máshoz, mint önmagához, s a magasságban lakozó Istenéhez, ki keblét újra megerősíté a mindenható reménnyel, s karjába új erőt öntött, s szívébe kitartást. És a haldokló hős, összeszedve minden hatalmát, egy nagy, de utolsó lépést tett előre, hogy azután vérét vesztve, összeroskadjon, még utolsó csókjával is a lobogót illetve, melyen a szent szabadság neve tündökölt.

Az erdélyi rendek 1707. tavaszán elismerték fejedelmüknek a szabadságharc nagy vezérét, II. Rákóczi Ferencet. Belátta mindenki, hogy mily nagy erőfeszítésébe került a fegyveres ellenállás, már mintegy hat év óta, a szegény hazának; tudta mindenki, hogy ha

képen az italmérési jognak is birtokában van, a melyet astán a korcsmaépülettel együtt sokott árverésre bocsájtani. Kressz, aki azelőtt birói és gazdasági teendői miatt nem akart a község épületébe menni, most úgy fog magán segíteni, hogy ő mint bíró otthon marad, míg a korcsmai teendőkkel másat fog megbízni.

— **(Késelő tamburás.)** Kecskés Mihály szegsárdi tamburás pünkösdre virradólag egész éjen át pengette tamburáját a közben a vendégek jóvoltából alaposan be is rugott. Reggel elment a főutcai kocsmába, s ott pálinkát kért. Ivásközben valamiért fel-dühösödött s a felszolgáló csapat bicskával akarta megszurni, azonban ez nem sikerült, mert az atyafit csakhamar kívül helyezték az ajtón. Innét nagy káromkodás közepette egy másik kocsmába vonult be, hol meg a cseléd-séggel kapott össze s azokat akarta meg-bicskázni. Itt sem ért célt, mert azok közös erővel lefoglák s jól elpáholva adták át a városi rendőrségnek, mely azután hűvösre tette a mindenféle képen bicskázni akaró hős tamburást.

— **(Milyenek lesznek az új bankjegyek.)** Az 1000 koronás nagysága olyan lesz, a milyen a mai 1000 forintosoké. Az ezer koronásoknak mind a két oldalán ülő női alakok lesznek, az egyik Magyarországot, a másik Ausztriát jelképezi. Lesznek 500 koronás bankjegyek is, melyeknek két szélén egy-egy medailonba foglalva szép női fej látható — egy a magyar, egy az osztrák koronához hasonló diadémával. A 100 koronás jegyeken ugyan ilyen fejek lesznek. Az 50 koronás bankjegyek mind a két oldalán ülő női alakok lesznek, e jegyek valamivel keskenyebbek, de hosszabbak a mostani 50 forintosoknál. A kényomást könyv-

nyomdai felülnyomással megtartják, mivel így még a fényképészet segítségével sem utánoszthatók az új bankjegyek.

— **(Állatjárványok.)** Megyénkben a legújabb hivatalos kimutatások szerint az állatjárványok állása a következő: lépfene 2 községben 2 udvarban uralkodik; száj és körömfájás 15 községben 135 udvarban, hólyagos kiütés 1 községben 4 udvarban, rühkór 4 községben 65 udvarban lépett fel; végül a sertésvész jelenleg a megyének összesen 70 községében pusztít a sertések között. Tolnamegyében lépfene 4 községben 4 udvarban, veszettség 1 községben 1 udvarban, takonykór és bőrféreg 1 községben 1 udvarban, száj- és körömfájás 2 községben 79 udvarban, sertésorbánc 7 községben 20 udvarban és sertésvész 23 községben van elterjedve. Somogy megyében pedig az állatjárványok állása a következő: lépfene 6 községben 6 udvarban, veszettség 6 községben 6 udvarban, rühkór 1 községben 1 udvarban és sertésvész 48 községben konstatáltatott.

— **(Milléniumi szalmaözegek.)** Sohasem volt még nagy Magyarországon annyi szalmaözegek, mint az ezredik esztendőben. Ugy van az, hogy most mindenki feltörekszik a fő- és székvárosba, de van tömördek házaspár, akik nem mehetnek föl egyidőben, hanem megosztják a magánosság és az örömféreg napjait. Az egyik utazik, a másik pedig itthon marad házörzönnek. Ugy látszik, most menyecskejárás van, mert az éttermek és kávéházak egykori vendégkoszorúja ismét feltűnedezik a régi asztaloknál. Ülnek csoportban esténként egyik-másik kávéházban, vagy étteremben, hallgatják a zenét, kártyáznak, kibicelnek, vagy unatkoznak, mint régen. Mert bizonyosan valameny-

nyien unatkoznak, minthogy a szalmaözegek, mióta a világon az első szalmaözegek bánatos alakja feltűnt, mindig azt panaszozzák, hogy ők unatkoznak, ámbar a kasziros kisasszonyok . . . de hiszen ez már nem tartozik a hazafias közlemény keretébe. Vigasztaló csupán az lehet a szalmaözegekre nézve, hogy amint elfogytak az első esztendőnek napjai, úgy elfognak az ezredik esztendőnek napjai is és a milléniumi ünnepek után teljes ezer esztendőig nem fenyeget újabb ilyen nagy ünnep, amely elválasztja egymástól a párokat. Van forgalomban egy „Bárca” mindig millénium volna” kezdetű új dal is, amelyet azonban csak titokban, kávéházak rejtekén dudorásznak némely rebellis szalmaözegek . . .

— **(Új kávéház Budapest.)** Mint egy ma vett körlevélből értesülünk, Bayer Ferenc volt polgártársunk Budapest I. kerület, Krisztina-körút 91 szám alatt, a „Krisztina-udvar” hoz címzett házában csinosan berendezett kávéházat nyitott, melyben hideg ételeket, palackokban baranyai vörös és fehérborokat, úgy jóminőségű söröket szolgál fel. Felhívjuk ez uton is a Budapestre felránduló olvasóink figyelmét ezen ifjú vállalatra.

Művészet, irodalom.

⊙ **Millenniumi heti műsor.** Lapunk olvasóinak tájékozása végett abból a célból, hogy ha a millenniumi kiállításra felutaznak s a magy. kir. operaházba is elszándékoznak menni, tudhassák meg, mely napon milyen darabokat adnak ott elő ezentul minden hét elején, közöljük az operaház heti műsorát,

minden érdeket félretéve nem lépnek ki a harcmezéjére igaz szándékkal, lelkes akarattal, a gyenge védő erő megdől, és csak a gyáva köny marad meg, mely a siralmasan csörgő bilincsekre hull; érezte mindenki, hogy „itt a próba, az utolsó, nagy próba”, s ha már a kocka el van vetve, elkecseregett bátorsággal kell törni az ellenre, s lekaszabolni azt, mert ki a kigyó fejét szét nem tiporja, mindenkor remeghet őr harapasától. Belátták, tudták, érezték mindezt, s ezért Marosvásárhelyen összegyűlve, a Rákóciak nagy sarjadékát örömfelkiáltások között elfogadták fejedelmüknek.

1707-ben, szent György-havának első napjaiban vette fel vállaira a fejedelmi biborköpenyt II. Rákóci Ferenc. Vajon sejtette-e valaki, hogy e félisten lesz a bércecs haza utolsó fejedelme; hogy néhány év múlva ugyane férfi csaknem titokban, szökve hagyja el hazáját, melyet viszont soha többé nem lát, hogy idegen segély után nézzen; hogy alázattal, összekulcsolt kezekkel, könyes szemekkel esdekeljen részvételt elgyengült hazája veszélyeztetett érdekében, — s ne nyerjen segélyt, vigasztalást sehol. Nem sejtette senki, s éppen ezért áltatták szíveiket hiu reménnyel; ezért biztak a jövőben, melynek fátyla megett pedig tör és bárd állt számukra készen.

Ünnepi színt öltött nagy Marosvásárhely; utcáin fel-alá tolongva ezer és ezer ember halad, kiknek arcán reménnyel teljes várakozás honol; majd a fellobogó épületeken jártatják végig tekintetüket, majd a magasban mosolygó, nyájas ég felé emelik szemeiket, majd magukba mélyedve lelküket vizsgálják meg, hogy oly ünnepi öröm honol-e ott is, mint a nagy természet-

ben, s mint a környezetükön. Ha talán kétes lenne az eredmény, elnyomja a reménytelenség, vagy fájdalom hangját az eget verő örömszaj, mely gyakorta feltör a fejedelmi palota felé hömpölygő tömeg ajakán. Ilyen a nép; ha a remény egy kis olaját megragadhatja, szíve akkor telve örömmel, melyet nyilvánítania, hirdetnie kell a világ előtt, mert másképp nem boldog. Lassanként elérik a pompás épületet, melynek falai megett oly nagy dolog történik; a zaj egyszerre lecsillapul, s az emberek csapatokba tömörülve körülvesznek egy-egy hírnököt, ki a palotából fontoskodó arccal jön ki. Feszült figyelemmel hallgatják szavait, melyekben, természetesen nagyitva, előadja, hogy miként fogadták a rendek fői benn a tanácsteremben a fejedelmet, hogy mily lelkesen köszöntötték az érkezettet, s ő mily kegyesen fogadta alattvalói üdvözlét.

Egyszerre hatalmas dördülés rázta meg a levegőt; ágyulövések hirdették a népnek az ünnepélyes percet, midőn II. Rákóci Ferenc a fejedelmi székre lépett, vállain a biborköpennyel, oldalán a gyémántos markulatu diszkarddal, fürtjei felett a bársony kalpaggal. Erre eltűnt minden arcról a gond; az ajkak hangos örömrivalgását nem cáfolta meg az arcok örömsugára; egetverő üdvkiáltás hatott a palota ablakai felé, melyeknek egyikében megjelent a felavatott fejedelem, s jobbával inte üdvözlét a lelkes polgároknak. És azok jámbor kebele e kitüntetés lelkes hálával fogadta, melyet még akkor is nyilvánítanak, midőn már urok rég elhagyta állását, s visszatért rendjeihez, hogy országa ügyeiről tanácskozzék.

Most ismét megindult a halk, elnyomott szóváltás

melyet az igazgatóság lapunk számára rendszeresen megküld. Az e heti műsor, mátol kezdve a következő: Kedd Rigoletto. Főszereplők: Bianchi Bianca, Hilgermann Laura, Fumagalli, Perotti, Szendrői. Szerda. Tell Vilmos: Powny Irén, Gábos Nelly, Valent Vilma, Prévost, Várady, Szendrőivel. Csütörtök A cremonai hegedős. Nap és föld. Ábrányi W. Margit, Arányi, Takáts, Váradyval. Péntek. Nincs előadás. Szombat Mignon. Bianchi Bianca, Hilgermann Laura, Gábos Nelly, Broulik, Beckkel. Vasárnap Jancsi és Juliska. A babatüntér. Ábrányi W. Margit, Powny Irén, Rotter Gizella, Kacér Margit, Beckkel a főszerepekben. Ezen előadások bármelyikére előre lehet jegyet rendelni Rózsa Gyula, a M. K. Operaház pénztárnokánál, a hely árának levélben, utalvánnyal, vagy sürgőnyileg való beküldése mellett a következő rendezés elővételi helyáron: Páholy: Földszint és I. emelet. 13 frt. II. emelet. 2—5 sz. 9 frt. II. emeleti 11. sz. 11 frt. Támlás szék. I—III. sorban 4 frt 30 kr. IV—X. sorb. 3 frt 30 kr. XI—XVI sorb. 2 frt 30 kr. XVII—XIX sorb. 1 frt 80 kr. II. emel. kőrszék. Az I. sorb. 2 frt 30 kr. A II. sorb. 1 frt 80 kr. A III. sorb. 1 frt 30 kr. III. emeleti erkély és zártzék. Erkélyszék. I. sorb. 1 frt 70 kr. II—V. sorb. 1 frt 20 kr. VI—IX. 1 frt Zártzék. I. sorb. 90 kr. II. 70 kr. III—IV. 50 kr. A jegyek átvehetők a hajós utcai [nappali pénztárnál az előadás napján 10 órától 1-ig és 3-tól 6-ig, az előző napon pedig 10 órától 1-ig. Darabváltoztatás esetén a jegy érvényessége megmarad, de kívánatra a pénztár a beküldött összeget visszafizeti.

○ **Tanítók Miatyánkja.** A Benedek Elek szerkesztésében megjelenő „Nemzeti Iskola”-ban olvassuk egy elkeseredett tanítónak a következő imádságát: „Mi atyánk Wlassica, ki ülsz a báronyszékben, szenteltesd meg a te neved Kárpátoktól Adriaig, legyen meg a te akaratod, hogy minden tanítóval parolázz. Add meg a megérdemelt kenyérünket és bocsásd meg bűneinket, hogy tanítók lettünk, amiképpen mi is megbocsáttunk neked, hogy miniszter lettél, ne vigy minket a kísértetbe a kurátor uram leányával, de sőt inkább szabadíts meg a gonosztól: az iskolaszéktől, mert tiéd az iskola, a hatalom és a dicsőség. Amen.”

TÁVIRATOK.

— **A cár koronázása.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Moszkvából sürgönyzik: Királyunk a cárhoz rendkívüli meleg hangon tartott levelet intézett, a melyet mikor a cár megtudott, azonnal elküldött Lichtenstein nagykövetért és az egész osztrák-magyar nagykövetségi személyzetet gyönyörű koronázási díszfogatokon elhozatta a Kremlbe, a hol a levél átnyújtására külön kihallgatást adott, ami diplomata körökben óriási föltűnést keltett. Ez a kihallgatás valóságos külön ünnep volt a koronázási ünnepek keretében. A koronázás szertartása ma pontos időben folyt le. Reggel 7 óra előtt 21 ágyulövés jelezte az ünnepség kezdetét; az összes harangok megszólaltak. Az Uspenski székesegyházban fél tizkor az özvegy cárnét nagy pompával fogadták. A cári pár háromnegyed 10-kor érkezett, kit a metropolita az előcsarnokban beszéddel üdvözölt. A cári pár a metropolita által nyújtott keresztet megcsókolta. Ezután a trónon helyet foglaltak. A cár az eléje tartott könyvből az orthodox hitvallásra fogadalmat tett, miután a metropolita őket meg-

áldotta. Ráadta ezután a biborpalástot, a cár átvette az eléje nyújtott biborvankoról a koronát, fejére tette, átvette a jogart, a birodalmi almát. A cárné letérdelt ezután a cár elé, aki levéve fejéről koronáját, vele a cárné fejét érintette, miután újból a saját fejére tette. Aktus után a cárnét biborpaláttal és az András-rend jelvényeivel fölékesítették. Százegy ágyulövés hangzott el ekkor a Kreml falairól, miután a cári pár a gratulációkat fogadta. Még ott a székesegyházban mindkettőt felkenste a metropolita szentelt olajjal, a minek végeztével a cári pár visszavonult a Kremlbe.

— **Osztrák hírlapírók Budapesten.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A bécsi „Concordia” hírlapírói kör tiszteletére vasárnap rendezett kiállítási ebéden Daniel Ernő kereskedelmi miniszter is megjelent és felköszöntőt mondott. Kivüle Rákosi Jenő, Winternitz lovag, a Concordia elnöke, Steinbach dr. (Neue Freie Presse), Falk Miksa és mások tartottak szellemes tósztokat. Délután a vendégek Ós Budavárát látogatták meg. Este Littke pavillonjában vacsoráltak, a hol szintén számos felköszöntő hangzott el. Tegnap délután a Royal szállodában volt a bankett.

— **Csanády bá' siremléke.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Nagy-Kerekiben, Biharmegyében, tegnap leplezték le Csanády Sándornak siremlékét. Az aktusnál Kossuth Ferenc és mások szónokoltak.

— **Egy csendes ember halála.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Kuhn Ferenc báró, volt hadügyminiszter és ezredtulajdonos tegnap Görzben elhunyt.

— **Miniszterek a királynál.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Ő felsége ma délben fogadta külön kihallgatáson Bánffy Dezső bárót és nyomban utána Badeni osztrák miniszterelnököt. A király f. hó 29-én érkezik ujlag Budapestre.

NYILT-TER +)

Nyilatkozat.

Készséggel hozom köztudomásra, hogy a mohai Ágnes vizet, mely egyike a legelterjedtebb és legkedveltebb honi ásványvizeinknek, úgy gyermek gyógyintézetekben, mint magángyakorlatomban a légzési, emésztési- és vizeleési bántalmaknál évek óta a legkedvezőbb eredménnyel alkalmazom; mint kellemes üdítő ital jelentékenyen elősegíti az angol- és görvélykór, valamint a vesebántalmak gyógyítását; meggátolja a gyermekek túlságos gyomorsav képződését és a mellett az idegrendszer tevékenységét jótékonyan emeli; miért is az Ágnes forrásvizet, a mennyiben azt a gyermekek különben is szívesen iszák, nemcsak beteg, az egészséges gyermekek részére is különösen ajánlhatom.

Dr. Kövér Kálmán,
gyermekorvos Budapest.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JOZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Egyedüli legjobb mosóeszköz a jelenkorban az ujonnan föltalált [cs. és kir. kizárólagosan szabadalmazott]

Mosó gép

finomra csiszolt karrarai márványból, Hlavacsek szabadalma, minden eddig létező hasonló készítményt föltulmulva, mely a márvány keménysége és szilárdsága következtében elpusztíthatatlan, folytonj sima és tiszta marad, a miért is kifogástalanul, gyorsan és hófehéren lehet rajta mosni, megkiméli a ruhát, megtakarítja a szappant és az időt, így aztán minden létező mosógépet föltulmul. E mellett a szab. márvány mosógépek szerföltött jutányosak. Az árak a következők:

I. nagyság	25 × 30 cm.	2 frt 50 kr.
II. "	30 × 35 "	3 frt 50 kr.
III. "	35 × 40 "	4 frt 50 kr.

Kaphatók a pénz előleges beküldése, vagy utánvétel mellett egyenesen és egyedül a feltalálónál

A cs. és kir. kizár. szabad.

Hlavacsek-féle vállalatnál

Strakonitz-ban (Csehország.)

➡ Ismételődo kereskedők megfelelő százalékban részesülnek. ➡

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Rothschild-tapasz

legjobban bevált kőszvény, rheumatismus és mindennemű csúszos dagasztások ellen. Egy tekercs Rothschild tapasz, 90 kr-ért (levélbéllyegekben vagy postautalványon) bérmentve küldetik. Valódi minőségben csak a „Római császár“ gyógyszerárban

BAYER HUGONAL

Bécs, Wollzeile 13. sz.

kapható. Ugyanott minden külföldi speciálisok nagy raktára.

Fehér János Zongoraterme

Budapest, Kerepesi ut 11. sz.

Alapított 1846-ban.

Ajánlja dús választéku raktárát a legjobb minőségű zongorák, harmoniumok és pianinók-ban a legjutányosabb árak mellett.
A millenniumi ünnepélyek alkalmával a cég fennállásának 50-ik évfordulóját ünnepli.

Védjegy.
Védjegy.
Világos
C. Brády

Mária-

Czelli

Gyomor-

cseppek

nagyszerűen hatnak gyomor bajoknál, nélkülözhetetlen és általánosan ismeretes házi és népszerű.

A gyomorbetegség tünetei: étvágytalanság, gyomorgyengeség, bűzös lehelet, felfújság, savanyu, felbőgös, hasmenés, gyomorégés, tejesleges, nyálkakiválasztás, sárgaság, undor és hányás, gyomorgörcs, szűkülés.

Hathatós gyógyszernek bizonyult (gyfájásnál, a menyinyiben ez a gyomortól származott, gyomortulterhelésnél étellekkel és italokkal, giliszták, májbajok és hámorcolódásnál).

Említett bajoknál a **Máriaczelli gyomorcseppek** évek óta kitűnőnek bizonyultak, a mit száz meg száz bizonyítvány tanusít. Egy kis üveg ára használati utasítással együtt 40 kr., nagy üveg ára 70 kr.

Magyarországi főraktár: **Törölt. Jozsef** gyógyszerár Budapest, Király utca 12 sz.

A védjegyet és aláírást tüzetesen tessék megtekinteni! Csak oly cseppeket tessék elfogadni, melyeknek burkolatára zöld szalag van ragasztva a készítő aláírásával (C. Brády) és ezen szavakkal: „Valódiságát bizonyítom“.

A **Máriaczelli gyomorcseppek** valódiak kaphatók.

Pécsett: Irgalm. gyógyszer., Zeiga László gyógyszer., ifj. Er-reth János gyógyszer., Sipőcz István gyógyszer. és Góbel Kálmán gyógyszer. Pécsváradon: Dvorsky Béla gyógyszer., Si klóson: Petrasch gyógyszer. és Szentgyörgyi M. gyógyszer. Szigetvárott: Salamon Gyula gyógyszer. és Visy Sándor gyógyszer.

Kathreiner-féle KNEIPP-MALÁTA-KÁVÉT

Mindenütt kapható - 1/2 kiló 25kr.

Mi a Kathreiner-féle Kneipp-maláta-kávé?

Valódi egészségi és családi kávé, mely Kathreiner gyártási módja által a kedvelt valódi kávé ízét nyeri. Eltekintve egyéb előnyeitől, már ez okból különbözik ezen maláta-kávé minden más hasonló gyártmánytól.

A Kathreiner-féle kávé a legizletesebb, legegészségesebb és legolcsóbb pótkávé. Természetes tiszta gyártmány egész szemekben, miért is felette előnyösen használható, az örölt és es okból a vevő közönség által nem

ellenőrizhető pótkávéval szemben, melyek hatósági vizsgálatok tanúsága szerint gyakorta idegen anyagokkal hamisítvák.

Eleinte csak harmadrészen, később felében adhatjuk a Kathreiner-kávét a valódi kávéhoz, s így az egészségre megbecsülhetetlen hatása mellett minden háztartásban jelentékeny megtakarítást eszközölhetünk.

A Kathreiner-féle kávét a legelső orvosok ajánlják, s az úgy nyilvános intézetekben, mint családok ezrei körében naponta jónak bizonyul. Sőt magában, azaz valódi kávé hozzáadása nélkül használva, a Kathreiner-féle kávé a legjobb erősítő szer és a legegészségesebb, legkönnyebben megemészthető és egyszerűen a legizletesebb ital.

Lelkiismeretes gazdasszony vagy anya, általában kávéivó, egészsége érdekében perczig se habozzon Kathreiner-féle Kneipp-maláta-kávét használni. Az értéktelen hamisítványokkal szemben, melyekkel ma is csalják a közönséget, a vételnél vigyázni kell a fehér eredeti csomagokon látható névre

Kathreiner!

Vigyázzanak! Saját érdekükben ne engedjék magukat rábeszélteni! A valódi „Kathreiner“ sohasem szabad más csomagolásban, vagy nyitott árúként eladni.

